

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En in niets overtreedt de mensch tegen God, en tegen niemand is Zijn toorn ontstoken, dan alleen tegen hen die Zijne hand niet in alle dingen erkennen, en Zijne geboden niet gehoorzamen. L. en V. 59 : 21.

De Verhevene Wet van Vergeving.

Voorwaarden waarop wij vergiffenis van onze zonden kunnen verkrijgen.

Redevoering, gehouden door Apostel JAMES E. TALMAGE.

Zooals de gewoonte is in alle vergaderingen, die verbonden zijn aan onze conferenties, is deze vergadering open voor het publiek, voor niet-leden als wel voor leden van de kerk, en wij verwelkomen de bezoekers, de onderzoekers in het bijzonder, en diegenen, welke gewoonlijk conventioneel „de vreemdeling in onze poorte” genaamd worden. Maar ik neem het voor een feit aan dat het grootste gedeelte van deze groote vergadering Heiligen der Laatste Dagen zijn, zij, die ingekomen zijn door de deur, zij, die de boodschap van zaligheid met blijdschap ontvangen en haar ten nutte gemaakt hebben, zij die zich onderworpen hebben aan de eischen gesteld door Hem, Wiens kerk dit is en Wiens naam zij draagt.

Deze zijn diegenen, die een levend geloof hebben en hebben gehad in God den eeuwigen Vader en in Zijnen letterlijken Zoon Jezus Christus, onzen Heer en Verlosser en in den Heiligen Geest, den derden persoon in de Godheid. Zij zijn diegenen, welke zeer bewust zijn van de noodzakelijkheid van bekeering en welke zich bekeeren en aan God dat meest aangenomen offer van alle offeringen gebracht hebben, overtreffend al de gedoode kalveren en rammen en andere bloedende slachtoffers op de altaren van Israël onder de wet van Mozes, namelijk een gebroken hart en een verslagen geest. Zij zijn diegenen, welke zich vernederd en zichzelf overgegeven hebben aan mannen, die de autoriteit van God bezaten, welke gemachtigd waren door Jezus Christus en welke één voor één door zulk een dienstknecht van God onder water gedompeld en daaruit opgeklommen zijn, alsof verreezen van den

doed, gedoopt zijnde voor de vergeving van hun zonden. Zij zijn diegenen, die de handen opgelegd zijn in de autoriteit van het Heilige Priesterschap, voor het ontvangen van den Heiligen Geest.

Wij verheugen ons in de vergeving van zonden. Wij hebben goede redenen om ons te verheugen. Kan er een grootere gunst aan den mensch gegeven worden dan vergeving van zijne zonden, met de ontelbare zegeningen welke daarmede hand in hand gaan, om aangenomen te worden voor en door den Heere?

Aan dezulken behoef ik niet het Evangelie van den doop te prediken, want zij zijn gedoopt. Ik behoef niet uit te breiden over de eischen gesteld door geloof en bekeering, want zij hebben de één zoowel als de ander tentoongespreid, maar niettegenstaande dit spreek ik in het bijzonder tegen de Heiligen der Laatste Dagen, welke hier tegenwoordig zijn, en datgene wat ik hen zal toespreken, zal in geene deelen anderen schaden, welke met ons vergaderd zijn vandaag, onze welkome bezoekers die nog geen lid zijn van deze kerk en nog niet de eischen van onzen Heere, onzen Meester nagekomen zijn, om het burgerrecht in het Koninkrijk van God te verkrijgen.

Inderdaad, wij zijn gedoopt voor de vergeving van onze zonden. Vrij te stellen, op de wijze waarop wij vrijstellen bedoelen als wij van zonden spreken, is vergeving te geven voor overtreding en de straf te vernietigen, welke anders niet uit had kunnen blijven. Een vraag komt op in mijn gedachte: Zijn wij, u en ik, Heiligen der Laatste Dagen, behoudende die vergeving van onze zonden, welke wij ontvingen door gehoorzaamheid aan de wetten van God? Behouden wij de vergiffenis van onze zonden?

Vergeving, de paarl van groote waarde, was de onze. Het is een goed onderwerp voor persoonlijke overweging. Is het nu nog uw en mijn bezitting? Is het nog de onze?

De rechtvaardige Nephiet, koning Benjamin, aan het einde van een krachtige toespraak, welke hij hield ter gelegenheid van de overgave van zijn troon aan zijn zoon, vermaande het volk ernstig, om de vergeving van zonden te behouden, die zij ontvangen hadden door den doop en zoo te leven dat zij steeds vergeven konden worden. Alma, profeet, hoogepriester en opperrechter, verheugde zich toen hij bevond dat een groot gedeelte van zijn volk de vergeving van hun zonden behouden had. Ik verwijs u naar het Boek van Mormon, Mosiah 4 : 26 voor het eerste geval en Alma 4 : 14 voor het tweede.

Het zal ons niet schaden deze voorvallen nog eens thuis te lezen; ook niet als wij onze gedachten laten gaan over de beginselen daarin vervat — het behouden van de zegening van de vergeving van zonden.

Maar misschien vraagt er iemand: Hebben wij niet altijd aanspraak op vergeving, nadat wij die eens ontvangen hebben? Is het

mogelijk dat God geeft en weder terugneemt? Laat ons liever dit zeggen: Het is mogelijk, en te dikwijls een werkelijkheid, voor den mensch te ontvangen en dan weer het ontvangene te verbeuren en te verliezen. Gij merkt op dat de doop voor de vergeving van zonden het eerste voorschrift is, in bijzonderheden omschreven en het derde beginsel genoemd in onze gewone opsomming en ordening van de beginselen en verordeningen van het Evangelie. Het wordt zoo schoon „de poort van het Koninkrijk” genoemd, wier wachter de „Heilige Israëls” is. Gezegend is hij wiens zonden zijn vergeven en kwijtgescholden, maar deze vergeving is geen wispel-turige handeling, niet een gave aan den één en niet aan den ander. Neen, zelfs niet van God; want Hij is een juist God en vergeeft zonden volgens goddelijke wetten, die recht en genade in zich verenigen. De gaven van God strekken zich uit tot diegenen, welke zichzelf onvankelijk maken om die gaven te ontvangen. God begeert om genadevol aan ons te zijn, maar meermalen verhinderen wij het. Hij begeert en verlangt om ons in iets bijzonders te zegenen en dikwijls maken wij het onmogelijk voor Hem om zulks te doen, omdat wij niet in overeenstemming leven met de toestanden, welke ons waardig maken voor die uitoefening van Goddelijke kracht.

De Heere kan geven en nemen, verklaren en veranderen.

Dat de Heere kan uitspreken en veranderen, dat Hij kan geven en terug verlangen, wordt bewezen in de Heilige Schrift. Er komt in mijne gedachte de gelijkenis gegeven door den Zoon van God, terwijl Hij op de aarde rondwandelde, aan ons bekend als de gelijkenis van den onbarmhartigen dienstknecht, waar wij kunnen lezen dat, al was de dienstknecht vergeven, deze vergiffenis herroepen was omdat hij zijn recht daartoe verbeurde. Hij behield de vergiffenis niet. Geen tijd hebbende om deze gelijkenis in haar geheel voor te lezen, beveel ik u een nauwkeurige lezing daarvan aan.

Een illustratie uit de Heilige Schrift.

Gij kunt het in het 18de hoofdstuk van Mattheus, beginnende met het 23ste vers, beschreven vinden. Het verhaalt de geschiedenis van een man, welke een zware schuld had. Hij was de enorme som van een tienduizend talenten schuldig aan zijn schuldeischer, en niet bij machte zijnde om te betalen, was hij grootelijks verontrust toen zijn heer kwam om betaald te worden en pleitende voor uitstel, zeide hij: „Heere, wees lankmoedig over mij, en ik zal u alles betalen”. Nu, de heer van dezen dienstknecht door barmhartigheid bewogen zijnde, heeft hem ontslagen en inplaats van hem meer tijd te geven om zijn schuld af te betalen, schold hij hem zijn schuld kwijt, zoo vol van genade was hij, zoo liefderijk en goed. Maar dezelfde dienstknecht ging uit en ontmoette één van zijn mededienstknechten, welke hem een armzalige honderd penningen schuldig was en greep hem bij de keel en zeide: „Betaal

mij wat gij schuldig zijt", en de mede-dienstknecht nedervallende aan zijn voeten, bad hem, zeggende: „Wees lankmoedig over mij, en ik zal u alles betalen". Men zou gedacht hebben dat de overeenkomst van het pleidooi van diengene, welke de kleine som schuldig was, hetwelk in woorden zoo gelek op het pleidooi juist een oogenblik van tevoren uitgesproken door hem, den grooten schuldenaar, hem tot denken gestemd zou moeten hebben, maar dit was niet het geval. Hij ging henen en wierp zijn mededienstknecht in de gevangenis, overeenkomstig de wet van die dagen. Als nu de andere dienstknechten dit zagen, werden zij zeer bedroefd en berichtten hetzelfde aan hun Meester. Toen zeide de heer van deze dienstknechten, nadat hij den onbarmhartigen dienstknecht tot zich had geroepen: „Gij booze dienstknecht, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, dewijl gij mij gebeden hebt, behoordet gij ook niet u over uw mededienstknecht te ontfemen, gelijk ik ook mij over u ontfermd heb? En zijn heer vertoord zijnde, leverde hem de pijnigers over, totdat hij zou betaald hebben al wat hij hem schuldig was. Alzoo zal ook mijn Hemelsche Vader doen, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijnen broeder zijne misdaden".

Het niet gewillig zijn om te vergeven, het verharden van het hart, en de wreedheid hier tentoongespreid, zijn maar eenige van de zonden, welke alom heerschen. Laat ons het feit niet uit het oog verliezen, dat, al had de heer van dezen dienstknecht hem zijn schuld vergeven en kwijtgescholden, hij zijn kwijtschelding herriep en hem overleverde totdat hij zou betaald hebben al wat hij schuldig was, toen hij leerde dat de dienstknecht niet meer nederig en de zegeningen niet meer waardig was die hij ontvangen had. De zegeningen van God zijn altoos voorwaardelijk en de voorwaarden zijn dat wij volgens voorschriften moeten leven, willen wij onszelven geschikt maken om zegeningen te ontvangen en te behouden.

De doop wischt niet alleen de zonden die wij in het verleden hebben bedreven uit en maakt ons niet alleen bekwaam om in een nieuwigheid des levens wederom te beginnen, maar hij bepaalt, als wij ons waardiglijk aan den doop hebben onderworpen, dat wij aanspraak hebben op vergiffenis van onze zonden na den doop, als wij probeeren ons best te doen, zoodat wij de zegeningen Gods waardig zijn.

Het wordt niet vereischt, noch toegestaan, dat wij over en over gedoopt worden met het doel om vergeving van zonden te blijven behouden; maar het is van God verordineerd dat wij na waar geloof en oprechte bekeering tentoongespreid te hebben en wij waardig zullen leven om vergeving van onze zonden te ontvangen door voort te gaan op den weg der bekeering, door gewillig te zijn om moeilijkheden te overkomen, door onze goede werken en door aan anderen te doen wat wij gedaan zouden willen wezen, in kort

door voortdurend in overeenstemming te leven met de geboden des Heeren, onze zonden vergeven zullen worden indien zij niet zoo gruwelijk zijn dat er geen vergeving voor is.

Een illustratie uit de moderne Schrift.

De schriftuurplaats, welke ik aangehaald heb, is oud, de gelijkenis, alhoewel juist zoo toepasselijk vandaag als zij was in het verleden, is niettemin eeuwen geleden uitgesproken. In deze eeuw, in dewelke wij leven, heeft God zeer duidelijk over dit onderwerp gesproken.

(Wordt vervolgd).

Rijmpreekjes.

No. 15. Hedendaagsche Godsopenbaring.

Zoo werd dan eindelijk verbroken het zwijgen van de Onfeilbre Mond, en heeft de Hemel weer gesproken tot menschen op dit wereldrond. De tijd van Zieners en Profeten was, meende men, voorbij gegaan: de Bijbel leerde hun bestaan, maar anders was men 't lang vergeten. Tot plots'ling, als een donderslag uit heldren hemel, 't woord des Heeren den Nacht van Stilte komt verkeeren in Blijden, Levensvollen Dag!

Dit is de Dag, de Tijd van Werken! De Zon der Waarheid gloort en gloeit! En trots verzet, alom te merken, ziet men hoe 't Werk des Heeren bloeit. Daar komen Englen, Hemelboden: zij brengen Priesterlijke Macht; en Kennis wordt teruggebracht die eeuwenlang reeds was gevloten. De Kerk van Christus, nieuw gesticht, bouwt Zion op en spreidt al verder de Boodschap van den Goeden Herder: is Draagster van Gezag en Licht.

De geest en genius dier Stichting, haar grootsch en Godgeheiligd werk (geen holle woorden maar verrichting) zijn teekenen van de Ware Kerk. Haar onverdroten opwaarts streven, haast honderd jaar tentoongespreid, haar groote levensvatbaarheid bewijzen daar werd licht gegeven den Jongen die dit Werk begon, dat onmiskienbaar wijst naar Boven, naar 't Licht der lichten, zoo te loven, naar de Onbevleete Waarheidsbron.

FRANK I. KOOYMAN.

Het Huwelijk.

JOSEPH A. WEST.

(Slot).

Er is echter in voorzien, dat voor allen die leefden toen deze autoriteit niet op de aarde was, deze verordening verricht kan worden door plaatsverangers, maar er kan eenigen twijfel bestaan of dit gedaan kan worden voor hen, die onwillig waren of

zorgeloos in gebreke bleven dit werk voor zichzelf te doen toen zij de gelegenheid hadden. Leer en Verb. 132 : 3—6. Met betrekking tot deze wet zegt dezelfde openbaring: „En voorwaar zeg Ik u dat de voorwaarden van deze wet de volgende zijn: „Alle verbonden, beloften, verbintenissen, verplichtingen, eeden, verordeningen, vereenigingen of verwachtingen, die niet gemaakt, ingegaan en verzegeld zijn, zoowel voor den tijd als voor alle eeuwigheid door den Heiligen Geest der belofte en dat bovendien allerheiligst, door hem die gezalfd is, door openbaring en gebod door middel van Mijnen Gezalfdien Ik op aarde aangesteld heb deze macht te houden..... zijn van geen geldigheid, kracht of macht, in en na de opstanding der dooden, want alle beloften, welke niet met dit doel gemaakt zijn, hebben een einde wanneer de menschen dood zijn (Vers 7).

„En wederom, voorwaar zeg Ik u, indien een man eene vrouw huwt door Mijn Woord, hetwelk Mijn wet is, en door het nieuwe en eeuwige verbond en het is op hen door den Heiligen Geest der belofte verzegeld, door hem die gezalfd is, en tot wien Ik deze macht en de sleutelen van dit Priesterschap aangewezen heb; en het zal hun gezegd worden, gij zult in de eerste opstanding voortkomen; en indien het na de eerste opstanding is, in de volgende opstanding, en zult tronen, koninkrijken, heerschappijen, machten, alle hoogten en diepten ontvangen, dan zal het in het Boek des Levens des Lams geschreven worden dat hij geen moord zal bedrijven, waardoor onschuldig bloed wordt vergoten; en indien zij in Mijn verbond verblijven en geen moord begaan, waardoor onschuldig bloed vergoten wordt, zoo zal het hun in alle dingen in tijd en door alle eeuwigheid gedaan worden, wat ook Mijn dienstknecht op hen geplaatst heeft en zal van volle kracht zijn wanneer zij uit de wereld zijn, en zij zullen bij de engelen en de Goden, welke daar gesteld zijn, voorbijgaan tot hun verhooging en heerlijkheid in alle dingen, zooals op hun hoofden verzegeld geworden is, welke heerlijkheid een volheid en een voortzetting van de zaden voor immer en altoos zal zijn.....

Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij geen einde hebben; daarom zullen zij van eeuwigheid tot eeuwigheid zijn, omdat zij voortgaan; dan zullen zij boven alles zijn, omdat alle dingen aan hen onderworpen zijn. Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij alle macht hebben en de engelen zijn hun onderworpen. (Verzen 19, 20).

Ter verdere bekrachtiging daarvan wil ik aanhalen: Afd. 131 : 1—4: „In de celestiale heerlijkheid zijn er drie hemelen of graden; en ten einde de hoogste te verkrijgen, moet een man in deze Orde van het Priesterschap (bedoelende het nieuwe en eeuwige verbond van het huwelijk) ingaan. En indien hij alzoo niet doet, zoo kan hij dezelve niet bereiken. Hij moge in de andere ingaan, doch dat is het einde zijns koninkrijks; hij kan geen vermeerdering hebben.” Vers 16 van Afd. 132, dat spreekt aangaande hen, die niet

gehuwd zijn volgens Gods wet, luidt als volgt: „Daarom wanneer zij uit de wereld zijn, huwen zij niet, noch worden zij ten huwelijk gegeven; doch zijn aangesteld engelen in den hemel te zijn, welke engelen dienende dienstknechten zijn, om degenen te bedienen welke een meerdere en een overtreffende en een eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.”

Daarom zijn de zegeningen van het huwelijk volgens „Mormoonsche” filosofie zeer groot. Geen van Gods kinderen kan zonder dat zijn hoogste bestemming bereiken. Het werd zoo hoog geprezen door Gods oorspronkelijke familie dat „zij juichten van vreugde toen het fundament dezer wereld gelegd werd”, zooals gezegd wordt in Job 38, omdat het hier was, dat aan hen, die hun eersten staat behielden, beloofd was de onschatbare zegening door huwelijk en door het opnemen van lichamen, waarmede en waardoor zij bij getrouwheid konden worden gelijk God hun Vader. Hoevelen er dat geweest zijn, is niet uit te maken.

President Woodruff in zijn „Leaves from my Journal” de oorzaak bepalend van zooveel boosheid onder de diepst gevallen van Gods schepping, (Zie Paarl v. Gr. W. B. v. Mozes 7 : 36) schat het aantal kwade geesten wier zending het is het mensdom in het verderf te storten, zeer groot voor iederen man, vrouw of kind die toen leefde. Al Gods kinderen moeten lichamen ontvangen, vóórdat de aarde en haar inwoners zullen volbracht hebben het groote doel waarvoor zij geschapen werden. Hoe groot is daarom de verantwoordelijkheid van de levenden tegenover de millioenen die nog geboren moeten worden. Dat dit nog in 't minst niet op de juiste waarde geschat wordt door de wereld in 't algemeen, wordt bewezen door het feit dat overeenkomstig een statistiek in de „Oregonian” de Amerikaansche familie van vijftig jaar geleden een gemiddeld aantal van meer dan 5 kinderen had; nu echter is het gemiddelde maar iets meer dan 2; honderdvijftig jaren geleden was het gemiddelde aantal 8. Wij hebben dus een onnoemlijk aantal mannen en vrouwen, die in gebreke blijven aan Gods eerste groote gebod te voldoen — te vermenigvuldigen en de aarde te bevolken.

Niettegenstaande des Heeren verklaring dat „allen aan wien deze wet geopenbaard zal worden er aan moeten gehoorzamen” en de bewering van Apostel Pratt dat „als het hier verwaarloosd wordt, de zegeningen verbeurd zijn”, wordt ons gezegd dat een groot percentage van de Mormoonsche huwelijken worden gesloten buiten den tempel, de eenige plaats, waar deze heilige verordeningen kunnen verricht worden. Hoe kan deze opmerkelijke toestand verklaard worden? Misschien op vier manieren:

Ten eerste, wegens onbekendheid met de wet en haar vereischen.

Ten tweede: omdat sommigen er de voorkeur aan geven een proef te nemen met het huwelijk om er zeker van te zijn dat

een eeuwig verbond met hun echtvriend wenschelijk is, wat echter van tevoren bedacht moet worden. Want ouders hebben niet het recht om kinderen in de wereld te brengen wanneer de mogelijkheid bestaat dat zij de dupe worden van de vreeselijke gevolgen van disharmonie die leidt tot scheiding met al haar bijkomstige euvelen.

Ten derde: Omdat hunne levens niet van dien aard zijn geweest, dat zij een tempelzegening kunnen verkrijgen.

Ten laatste: omdat velen misschien denken, dat, als zij in gebreke blijven om welke reden ook om dit verbond te sluiten, dat het voor hen kan verricht worden door een bloedverwant of vriend. Maar kan dit gedaan worden en aangenomen door den Heer, ten opzichte van wat Hij gezegd heeft?

De schrijver luisterde kort geleden naar een zeer indrukwekkende rede van den President van de Oneida Stake, waarin deze zeide — sprekend over hen die verzuimden het werk voor hun dooden te doen: „Ik ben diep onder den indruk van de gedachte, dat alle deze, wanneer zij gestorven zijn, zullen verwezen worden naar dezelfde plaats en dezelfde omstandigheden waarin zij door hun verzuim hun overleden bloedverwanten gelaten hebben en veroordeeld zijn in dien staat te blijven totdat door het werk van anderen, moediger dan zij, hun bloedverwanten daarvan zijn verlost”.

Is het onredelijk te veronderstellen dat zij die verzuimden in den tempel te huwen toen zij de gelegenheid hadden, de zegeningen van plaatsvervangend huwelijk, indien het verricht zou worden, eerst dan konden genieten als er gezorgd was voor allen die de gelegenheid in hun leven niet hadden. Dat zou ongetwijfeld een langen tijd duren, in aanmerking nemend het groote aantal waarvoor dit werk gedaan moet worden. Als, zooals de profeet Joseph Smith zeide, allen die hun tempelwerk voor hun dooden verzuimen, dit doen op gevaar af van hun eigen zaligheid te verliezen, hoeveel te meer moet de zaligheid van hen, die verzuimden dit belangrijke werk voor zichzelf te doen, niet in gevaar zijn?

In een volgende vergadering deelde Br. Taylor Nelson, Pres. van de Oneida Stake mede, dat hij vier jaren met een zekeren broeder gewerkt had vóór hij hem kon overtuigen van de noodzakelijkheid om zijn vrouw en kinderen aan zich te laten verzege-
len, maar nadat het gedaan was, zeide de broeder: „Indien hetgeen ik hier verkregen heb den rijkdom der geheele wereld kostte en het was aan mij die te geven, dan zou ik het met blijdschap geven voor hetgeen ik vandaag in den tempel ontvangen heb.”

En deze heilige verordeningen worden aan alle getrouwe Heiligen der Laatste Dagen aangeboden „zonder prijs en zonder geld”, behalve den prijs van een goed, rein, Christelijk leven en een waardig lidmaatschap in de Kerk.

C. T. S.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

De Trek der Heiligen.

Wm. WESTON MERRIVALE.

(Dit artikel is overgenomen uit het tijdschrift „National Magazine” hetwelk te Boston, Amerika verschijnt. Het artikel is geschreven door een niet-Mormoon).

(Vervolg).

Het succes of het falen van elk van deze proeven was vanzelf sprekend bevestigd op de kracht en de wijsheid of de zwakte en gebrek aan wijsheid van haar leiders. Slechts de sterke kan de zwakke leiden — slechts de wijze kan besturen. Een nieuwe godsdienst of een nieuwe natie op zand gebouwd kan niet in leven blijven. De onveranderlijke wet der Natuur beveelt dat een gebouw, wil het bestendig zijn, op een vasten grond opgericht moet worden. Mormonisme was op een rots gebouwd, anders zou het de stormen van smaad, belediging en bespottung niet overleefd hebben, die het de eerste jaren gevaarlijk dicht bij het punt van absolute vernietiging brachten.

Waren de Mormonen niet vertrokken, zooals zij deden, naar een streek zóó afgelegen, zóó ongastvrij, zóó ontdaan van ieder natuurlijk voordeel om de begeerte van den mensch te verleiden, hetwelk bijna een waarborg was tegen het binnendringen van den mensch, om daar te bouwen hun „Koninkrijk in een wildernis”, is het bijna zeker dat zij niet in leven hadden kunnen blijven, om te worden, zooals erkend wordt dat zij op 't oogenblik zijn, een van de grootste krachten in de wereldlijke en godsdienstige zaken van de Vereenigde Staten.

* * *

Drieduizend jaar geleden zwierven de Israëlieten, gewaar-schuwd door een visioen, gedurende 40 jaar in de wildernis. In latere tijden, nog bijna in herinnering van hen die nu leven, trokken de Mormonen, ook door een visioen geleid, naar een wildernis, welke door hun zorgen bloeide als een roos.

Ik verdedig niet het godsdienstig geloof van de stichters der Mormonenkerk — zij mogen, met al mijn kennis van het tegendeel, geestenzieners, kwakzalvers, bedriegers geweest zijn — wat u maar wil; de Mormonen hebben evenveel smaad en belediging ondervonden als ieder ander geloof dat het menschelijk verstand bezighield sedert de morgensterren tezamen zongen. Er blijft echter bestaan, het schitterende feit dat door den invloed van de Mor-

moonsche kerk en de wijsheid en het vooruit-zien van de Moormoonsche leiders het meest verlichte voorbeeld van coöperatieven ondernemingsgeest en gemeenschap te voorschijn gebracht is, ooit in de geschiedenis der menschen gevonden.

Gelijk de stroom niet hooger rijst dan haar oorsprong, zoo rijst geen volk hooger dan zijn leiders, en wanneer hun leiders geen groote mannen geweest waren, zou het Moormoonsche volk nooit zoo'n grooten en goeden invloed verkregen hebben, zooals het niet alleen heeft in Utah, maar in Idaho, Oregon, Washington, Wyoming, Arizona en andere deelen van het groote, vrije Westen, zoowel als in Mexico.

* * *

Slechts eenige jaren vóór dien dag waarop ik mij kon herinneren voor 't eerst een troep Mormonen gezien te hebben, vluchtende over de grens die destijds de woestijn van het bebouwde land scheidde, was Brigham Young eerst op diezelfde plaats de Missouri-rivier overgetrokken — de onverschrokken, moedige, behulpzame leider van de meest betekenisvolle vlucht, sedert den uittocht der Joden uit Egypte.

Op den avond vóór dien bewusten overtocht over de rivier, kampeerden de Mormonen in een boschje op eenigen afstand boven de doorwaadbare plaats, en toen de duisternis viel, verzamelden zich eenige blanken van het Indiaansche Agentschap, misschien uit ziekelijke nieuwsgierigheid, of anders uit menschelijke sympathie — want er verhief zich geen vijandige hand of stem — om de Mormonen gade te slaan, terwijl zij bezig waren hun kamp voor den nacht op te slaan. Ook ik, door kinderlijke nieuwsgierigheid gedreven, was in de duisternis weggeslopen, om deel uit te maken van die groep. En terwijl wij daar stonden, zwijgend en verwonderd, achter den kring van het kampvuur, kwamen de stemmen der Mormonen, die zich verhieven in gezang, tot ons wachtend en luisterend daar onder de sterren, in zulk een plechtig en lieflijk rythme, dat sommige woorden en de geheele wijs van dat Moormoonsche Pioniers-Gezang in mijn herinnering bleven voor altijd, dat gezang, dat menigen langen en eenzamen marsch moest vergemakkelijken en inspireeren, dat de moeden moest opvroolijken en de stervenden zegenen:

Wij vinden wis in 't Westen, ver van hier,
 't Land, door God ons bereid;
 Daar wordt de Kerk den volk'ren een banier,
 Als weleer is voorzeid.
 Dan zingen wij met rein genot
 Ter eer van onzen Heer en God.
 Bij zielverheffend snarenspeel:
 Alles wel! Alles wel!

(Wordt vervolgd).

O LAAT MIJ ZIJN IN ZIONS DALEN.

Wijze: „Carry me back to Old Virginy”.

*O laat mij zijn in Zions dalen,
 Hier waar Gods Kudde, Zijn moderne Schaapskooi is;
 Waarheen de stem van den Herder mij leidde,
 Mij, eens verdoold ginds in Babels duisternis.
 Hierheen verlangde mijn hart in 't verleden:
 Nimmer vergeet ik dien wond'ren ziele drang!
 Geen plek op aard is zoo lief mij en dierbaar
 Als 't Land van Zion, het doelwit van mijn zang.*

*O laat mij zijn in Zions dalen,
 Laat hier mij leven tot mijn krachten zijn vervloôn.
 Laat m' in Gods Huis, in den heiligen Tempel,
 Wellen den schalm tusschen levenden en doôn.
 Dierb're verwanten, reeds jaren ter ziele —
 O, welk een schaar van verlost en wacht mij daar!
 Hoe in-gelukkig ons lot eens daar boven:
 In heil'ge banden voor eeuwig bij elkaar!*

SALT LAKE CITY, UTAH.

FRANK I. KOOYMAN.

Verslag van de Groningsche Conferentie.

De verschillende vergaderingen ter gelegenheid van de jaarlijksche Groningsche conferentie, werden 7, 8 en 9 April gehouden. De opkomst was buitengewoon groot en vele niet-leden bezochten de openbare vergaderingen.

Vrijdag 7 April werd de openings-vergadering begonnen met het zingen van lied 193. Een zegen werd daarna gevraagd door ouderling Henry Neerings van Groningen, waarna voortgezet werd door het zingen van lied 188.

Na een inleidend woord van den president Ate Westra werd het woord gegeven aan ouderling Arie Kruijs van Haarlem, welke de aanwezigen aanmaande het Evangelie te prediken door een voorbeeld voor hun mede-natuurgenoeten te zijn.

Ouderling Hyrum Dallinga van Rotterdam verhaalde in duidelijke woorden de geschiedenis van de herstelling van het Evangelie in deze der laatste dagen.

Ouderling Lyman S. Williams van Dordrecht gaf een sterke getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie en van de zending van Joseph Smith.

Ouderling Heiko Boekweg van Dordrecht, welke daarna de vergaderden toesprak, verklaarde dat er autoriteit en goddelijke volmacht noodig is om de verordeningen van het Evangelie te bedienen.

Ouderling Bowa de Vries van Groningen zeide dat de weg tot zaligheid, zooals aangegeven in den Bijbel, niet gepredikt wordt door de hedendaagsche godsdienst-sekten der wereld en toonde de noodzakelijkheid van openbaring aan.

Tot slot werd gezongen lied 67. Dankzegging door ouderling Leon C. Walton van Arnhem.

Zaterdag 8 April, 's namiddags, werd een doopvergadering gehouden en eenigen maakten een verbond met hun hemelschen Vader aan het watergraf.

In de zendelingen-vergadering, die daarna gehouden werd, ontvingen de aanwezige zendelingen wijze leeringen en de noodige instructies van den zendingspresident John P. Lillywhite en eenige belangrijke zaken werden afgehandeld.

De ambtenaren en ambtenaressen-vergadering werd begonnen met zingen van lied 18, waarna door ouderling Cornelius Zappy gebeden werd. Daarna werd lied 96 gezongen. Hierna gaven de ambtenaren en ambtenaressen hun verslagen, welke blijk gaven van eensgezindheid, dankbaarheid en liefde voor het werk en toonde ten duidelijkste aan den vooruitgang, welke in de Groningsche conferentie heerscht.

De conferentie-president Ate Westra sprak hierna nog eenige woorden van dank en getuigde dat de rapporten, zooals zij ge-

ven waren, overeenkomstig de waarheid waren en spoorde allen aan om voorwaarts te gaan en steeds die eerste liefde voor het werk te behouden.

Ouderling John Vreeken van Amsterdam sprak over het woord van wijsheid en de zegeningen welke daaraan verbonden zijn voor diegenen, welke het stiptelijk leven.

Ouderling John P. Lillywhite, president der zending, verblijdde zich over den vooruitgang welke gemaakt is en wordt in de Groningsche conferentie en getuigde van de ware zending van Joseph Smith en gaf de heiligen den raad om het Evangelie nauwgezet te leven en zichzelf niet af te laten schrikken door kleine moeilijkheden, maar te volharden.

Deze vergadering werd geëindigd door het zingen van lied 76 en de dankzegging werd uitgesproken door ouderling Bowa de Vries van Groningen.

Zondagmorgen 10 uur was de zaal in het concerthuis goed gevuld. Gezongen werd lied 1. Gebeden door ouderling Pieter S. Mietus van Delft. Hierna werd gezongen lied 26.

De leider riep allen een hartelijk welkom toe, waarna ouderling Arie Kruijs van Haarlem de vergaderden toesprak en verklaarde dat het plan van God een plan van eeuwigen vooruitgang is en de eenige, waarachtige weg tot zaligheid.

Ouderling Heiko Bockweg van Dordrecht verklaarde dat geloof alleen niet genoeg is, maar dat God een levend geloof van Zijn kinderen verwacht en dat is: geloof en werken samengevoegd.

Ouderling Pieter S. Mietus van Delft getuigde dat de Engel gevlogen heeft, de Engel, waarvan gesproken wordt in Openbaringen 14 : 6—7, en dat niemand bij machte is om Gods werk en doeleinden tegen te houden.

Ouderling Adrianus Barendregt, conferentie-president van Amsterdam, maakte duidelijk op grond van Gods Woord, dat vervolging altijd het deel geweest is van diegenen die de waarheid lief hadden.

Ouderling Bowa de Vries van Groningen vroeg de aanwezigen om de vruchten van Mormonisme te beschouwen en de beginselen te onderzoeken en dan pas een oordeel te vellen en getuigde van de gaven, machten en zegeningen, welke wederom op de aarde aanwezig zijn.

Slotzang lied 71. Dankzegging door ouderling Hyrum Dallinga van Rotterdam.

In den namiddag werd er vergaderd op het kerkhof, waar de twee ouderlingen begraven liggen, welke van het verre Westen kwamen om het Evangelie van den Zaligmaker te verkondigen en hun leven nederlegden in den dienst van den Maker. Omstreeks 200 menschen, grootendeels vreemdelingen, schaarden zich om

het graf en woorden, geïnspireerd van omhoog, werden uitgesproken door de volgende ouderlingen: Gerrit J. Kruitbosch, president van Den Haag, Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam, Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster” en John P. Lillywhite, president van de Nederlandsch-Belgische Zending. Deze vergadering was een groot succes en velen werden bereikt, welke anderszins niet onder het gehoor gebracht zouden kunnen worden.

Er was een zeer goede opkomst in de avondvergadering. Lied 70 werd gezongen en president Adrianus Barendregt vroeg een zegen, waarna lied 101 gezongen werd. Nadat de leider wederom eenige woorden van welkom sprak, vestigde ouderling Adriaan Sligting de aandacht van de aanwezigen op de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid aan Gods wetten en op de belooningen die diegenen ontvangen, die zulks in practijk brengen.

Ouderling Ate Westra, conferentie-president van Groningen, gaf de vergaderden den raad niet 's menschen weg tot zaligheid te bewandelen, maar den weg van God, zooals aangegeven in het Woord van God, en getuigde dat de macht om de verordeningen van het Evangelie te bedienen in deze der laatste dagen hersteld is.

De president der zending, John P. Lillywhite, behandelde op zeer duidelijke wijze den afval en toonde aan, uit de Schriften, dat er een herstelling beloofd was. Spreker liet op schoone wijze uitkomen, door de teekenen des tijds te verklaren, dat wij in de laatste dagen leven en dat de tweede komst van Christus zeer nabij is.

Nadat de leider nog eenige woorden van dank had uitgebracht aan allen, die medegewerkt hadden om deze conferentie een succes te maken, werd lied 88 gezongen en door ouderling Cornelius Zappey een dankgebed opgezonden.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Wij ontvingen het volgend schrijven van ouderling Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam:

In de maand Maart sloten 16 en in de maand April 14 nieuwe leden zich bij de kerk aan in deze conferentie. De toestanden in de verschillende vertakkingen zijn zeer aanmoedigend.

Zondag 22 April hield de „Jongelieden Ontwikkelings-vereeniging” haar conferentie.

Des morgens om 10 uur begon de eerste vergadering en na

gebruikelijk zang en gebed sprak de leider, ouderling Cornelius Zappey, eenige woorden van welkom en werd het woord gegeven aan ouderling Abraham Dalebout en zendings-president John P. Lillywhite, welke beiden spraken over „De Gewichtige Teekenen des Tijds”. De sprekers werden, vooral door de vele vreemdelingen, welke tegenwoordig waren, met aandacht gevolgd.

Des avonds om 6 uur was de zaal geheel bezet. Zoo vol zelfs, dat er geen extra stoelen genoeg waren om alle bezoekers een plaats te verschaffen. Na eerst naar een dubbel quartet, door leden van de ontwikkelings-vereeniging ten beste gegeven, geluisterd te hebben, werd een zegen gevraagd, welke bede in den loop van den avond ten volle beantwoord werd.

Zuster C. L. Wetter, voor jaren presidente van de meisjesafdeeling van de ontwikkelings-vereeniging, werd eerst het woord gegeven. Haar zoowel bekende talenten kwamen hier weer naar voren en het „Gedenk aan uwen Schepper in de dagen uwer jongelingschap” werd treffend uiteengezet en alle aanwezigen hebben een schoone les daaruit kunnen leeren. Zij werd opgevolgd door zuster C. J. W. de Waal. De afval werd niet alleen op grond der schriften duidelijk bewezen, maar het roepen van „hier is de Christus en daar is de Christus” werd op een duidelijke wijze als bewijs aangevoerd voor de bewering dat wij heden ten dage in donkere dagen leven.

Nu kwam broeder M. Bons aan het woord. De herstelling van het Evangelie, volgens Openbaringen 14 : 6—7, werd nu door dezen nog zoo jeugdigen prediker overtuigend uitgelegd, gestaafd met schriftelijke bewijzen.

Zuster Truus Blok reciteerde nu het zoo welbekende gedicht „Het Evangelie”, hetwelk door ouderling Frank I. Kooyman geschreven en in de jaargangen 1902 en 1905 van „De Ster” te vinden is. De toehoorders volgden haar in ademlooze stilte.

Zuster W. Weekhout, nog maar enkele maanden lid der kerk, bracht overtuigend de goddelijke roeping van Joseph Smith naar voren en besloot met een krachtige persoonlijke getuigenis van de echtheid van het Evangelie.

De Engelsche lofzang „The Lord is my Shepherd” werd nu door leden van de vereeniging gezongen.

Broeder P. W. Stevens besprak in alle klaarheid het woord van wijsheid, gegeven in vroeger dagen aan het oude Israël en nu in onze dagen, en spoorde een iegelijk aan het stiptelijk na te leven.

Broeder Johan Elzinga gaf nu op zeer bekwame wijze een gedicht ten gehoor, behandelende een geschiedenis uit de dagen van de hervorming.

De laatste spreker was de zoo welbemimde president van de „Jongelieden Ontwikkelings-vereeniging”, ouderling Cornelius Zappey.

Hij sprak naar aanleiding van Galaten 1. Trapsgewijze bepaalde

hij de aanwezigen bij het feit, dat men het Evangelie had veranderd en met de welsprekendheid hem zoo eigen trachtte hij een ieder te overtuigen dat genade en geloof niet voldoende zijn om het Koninkrijk Gods in te gaan.

Het koor begunstigde ons met een Engelsche lofzang en er werd een warm dankgebed uitgesproken.

In de avondvergadering waren er ongeveer 400 aanwezigen, welke zonder twijfel met de grootste genoegdoening huiswaarts keerden, want éénparig konden wij zeggen: „De Heere was in ons midden”.

Wij feliciteeren de vereeniging, die onder de bekwame leiding van het tegenwoordige presidentschap zoovele nieuwe leden zag toetreden en zulke zegenrijke lessen ontvangt, die met haar zullen gaan op den weg van de nog ongeborene toekomst, want haar motto is: „Die mij vroeg zoeken, zullen mij vinden”.

ABRAHAM DALEBOUT,
Conferentie-President.

Conferentie aankondiging.

De Arnhemsche Conferentie zal Zondag 21 Mei gehouden worden. Vergaderingen des morgens 10 uur en des avonds 7 uur in het „Centraal Gebouw”, Bakkerstraat 29, benedenzaal.

Des middags van 2 tot 4 uur zal er een groote openlucht-vergadering gehouden worden in het schoone Sonsbeekpark.

Alle leden worden uitgenoodigd om deze belangrijke conferentie bij te wonen. President Carpenter belooft allen een goeden tijd. Komt allen en helpt deze conferentie een succes te maken en geniet van het natuurschoon van één van Hollands mooiste streken.

INHOUD.

De verhevene Wet van vergeving; voorwaarden waarop wij vergiffenis van onze zonden kunnen verkrijgen blz. 149	De Trek der Heiligen . . . blz. 157
Rijmpreekjes „ 153	Verslag van de Groningsche Conferentie „ 160
Het Huwelijk „ 153	Uit ons eigen Zendingveld „ 162
	Conferentie aankondiging. . . „ 164

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.